

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 septembrie

Seria I, Anul XIX, Nr. 3 (203), 2010

NOUA BISERICĂ DIN CURTUIUȘENI

Din sumar:

Alocuțiunea Papei Benedict al XVI-lea la Rugăciunea *Angelus*- pag. 2-3;

Papa Benedict al XVI-lea în Marea Britanie - pag. 4-5;

Pelerinaj: de la Șimleu Silvaniei la Sighetu Marmăției - pag. 11-13.

Alocuțiunea Papei Benedict al XVI-lea la Rugăciunea *Angelus* Sfânta Clara de Assisi 15.09.2010

Iubiți frați și surori,

Una din sfintele cele mai iubite este fără îndoială sfânta Clara de Assisi, care a trăit în secolul al XIII-lea, contemporană a sfântului Francisc. Mărturia ei ne arată cât de mult este datoră Biserica femeilor curajoase și bogate în credință ca ea, capabile să dea un impuls decisiv pentru reînnoirea Bisericii. Așadar cine era Clara de Assisi? Pentru a răspunde la această întrebare avem izvoare sigure: nu numai vechile biografii, ca aceea a lui Tommaso da Celano, ci și *Actele* procesului de canonizare promovat de papa la puține luni după moartea Clarei și care conține mărturiile celor care au trăit alături de ea mult timp.

Născută în anul 1193, Clara aparținea unei familii aristocratice și bogate. A renunțat la nobilime și la bogăție pentru a trăi umilă și săracă, adoptând forma de viață pe care o propunea Francisc de Assisi. Chiar dacă rudele ei, așa cum se întâmpla atunci, proiectau o căsătorie cu vreun personaj important, Clara, la vârsta de 18 ani, cu un gest curajos, inspirat de profunda dorință de a-l urma pe Cristos și de admirație față de Francisc, a părăsit casa părintească și, în compania unei prietene a ei, Bona de Guelfuccio, a ajuns în mod secret la frații minori, la mica biserică a Porțiunculei. Era în seara Duminicii Floriilor din anul 1211. În emoția generală, a fost făcut un gest deosebit de simbolic: în timp ce tovarășii lui țineau în mână torțe aprinse, Francisc i-a tăiat părul și Clara a îmbrăcat o sărăcăcioasă haină de pocăință. Din acel moment a devenit fecioară mireasă a lui Cristos, umil și sărac, și s-a consacrat total Lui.

Asemenea Clarei și a colegelor sale, nenumărate femei în decursul istoriei au fost fascinate de iubirea față de Cristos care, în frumusețea Persoanei sale divine, umple inima lor. Și Biserica întreagă, prin intermediul mistice vocații nuptiale a fecioarelor consacrate, apare ceea ce va fi pentru totdeauna: Mireasa frumoasă și curată a lui Cristos.

Într-una din cele patru scrisori pe Clara le-a trimis sfintei Agneza de Praga, fiica regelui Boemiei, care a voit să meargă pe urmele ei, vorbește despre Cristos, Mirele ei iubit, cu expresii nuptiale, care pot uimi, dar care emoționează: „Iubindu-l, sunteți castă, atingându-l, veți fi mai curată, lăsându-vă posedată de el sunteți fecioară. Puterea lui este mai puternică, generozitatea lui mai înaltă, aspectul lui mai frumos, iubirea mai suavă și orice har mai fin. De acum sunteți strânsă în îmbrățișarea lui, care a împodobit pieptul dumneavoastră cu pietre prețioase... și v-a încoronat cu o coroană de aur imprimată cu semnul sfințeniei” (*Prima scrisoare: FF, 2862*).

Mai ales la începutul experienței sale călugărești, Clara a avut în Francisc de Assisi nu numai un învățător ale cărui învățături să le urmeze, ci și un prieten fratern. Prietenia între acești doi sfinți constituie un aspect foarte frumos și important. De fapt, atunci când două suflete curate și înflăcărare de aceeași iubire față de Dumnezeu se întâlnesc, ele scot din prietenia reciprocă un stimulent foarte puternic pentru a parcurge calea perfecțiunii. Prietenia este unul din sentimentele umane cele mai nobile și înalte pe care Harul divin îl purifică și-l transfigurează. Ca sfântul Francisc și sfânta Clara, și alți sfinți au trăit o profundă prietenie în drumul spre perfecțiunea creștină, ca sfântul Francisc de Sales și sfânta Ioan Francisca de Chantal. Și chiar sfântul Francisc de Sales scrie: „Este frumos să poți iubi pe pământ așa cum se iubește în cer și să înveți să iubești în această lumea așa cum vom face veșnic

(continuare în pag. 3)

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator,

Ioan F. Pop: secretar de redacție.

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Nicolae Costruț, pr. Ioan Erdeli, Maria-Mirela Filimon, Silvia Pantiș.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;

Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;

E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Alexandru Toma

Str. Borsecului Bl. X16, Ap. 30

Tel: 0259.472.823; 0741.933.193

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8

410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

(urmare din pag. 2)

în cealaltă lume. Nu vorbesc aici de simpla iubire de caritate, pentru că aceea trebuie s-o avem față de toți oamenii; vorbesc despre prietenia spirituală, în cadrul căreia, două, trei sau mai multe persoane își schimbă devoțiunea, sentimentele spirituale și devin realmente un singur spirit” (*Introducere la viața evlavioasă*, III, 19).

După ce a petrecut o perioadă de câteva luni în alte comunități monastice, rezistând presiunilor rudelor sale care inițial nu au aprobat alegerea ei, Clara s-a stabilit cu primele colege în biserica „Sfântul Damian” unde frații minori aranjaseră un mic convent pentru ei. În mănăstirea aceea a trăit peste patruzeci de ani până la moarte, în anul 1253. Avem o descriere originală a modului cum trăiau aceste femei în acei ani, la începuturile mișcării franciscane. E vorba de relatarea admirabilă a unui episcop flamand aflat în vizită în Italia, Giacomo de Vitry, care afirma că a găsit un mare număr de bărbați și femei, din orice pătură socială care „părăsind toate pentru Cristos, fugeau de lume. Se numeau *frați minori* și *surori minore* și sunt foarte apreciați de domnul papă și de cardinali... Femeile locuiesc împreună în diferite locuințe care nu sunt departe de orașe. Nu primesc nimic, ci trăiesc din munca propriilor mâini. Și sunt foarte îndurerate și tulburate pentru că sunt onorate mai mult decât ar trebui, de clerici și laici” (*Scrisoare din octombrie 1216: FF*, 2205.2207).

Giacomo de Vitry observase cu perspicacitate o trăsătură caracteristică a spiritualității franciscane față de care Clara a fost foarte sensibilă: radicalitatea sărăciei asociată cu încrederea totală în Providența divină. Pentru acest motiv, ea a acționat cu mare determinare, obținând de la papa Grigore al IX-lea sau, probabil, deja de la papa Inocențiu al III-lea, așa-numitul *Privilegium Paupertatis* (cf. *FF*, 3279). Pe baza acestuia, Clara și colegele ei de la „Sfântul Damian” nu puteau să aibă nici o proprietate materială. Era vorba de o excepție cu adevărat extraordinară față de dreptul canonic care era în vigoare, și autoritățile ecleziastice din acel timp l-au acordat apreciind roadele de sfințenie evanghelică ce se recunoșteau în modul de a trăi al Clarei și al surorilor sale. Asta arată că și în secolele din Evul Mediu, rolul femeilor nu era secundar, ci considerabil. În această privință, merită de amintit că sfânta Clara a fost prima femeie în istoria Bisericii care a compus o Regulă scrisă, supusă aprobării papei, pentru ca să fie păstrată carisma sfântului Francisc de Assisi în toate comunitățile feminine care creșteau ca număr deja în timpurile sale și care doreau să se inspire din exemplul lui Francisc și al Clarei.

În conventul „Sfântul Damian”, Clara a practicat în mod eroic virtuțile care ar trebui să deosebească orice creștin: umilința, spiritul de evlavie și de pocăință, caritatea. Deși era superioară, ea voia să slujească personal surorile bolnave, supunându-se chiar și celor mai umile treburi: de fapt, caritatea depășește orice rezistență și cel care iubește face orice sacrificiu cu bucurie. Credința ei în prezența reală a Euharistiei era așa de mare încât, de

două ori, a avut loc un fapt minunat. Numai cu prezentarea Preasfântului Sacrament i-a îndepărtat pe soldații mercenari saraceni, care erau gata să atace conventul „Sfântul Damian” și să devasteze orașul Assisi.

Și aceste episoade, ca și alte minuni, ale căror amintire se păstrează, l-au făcut pe papa Alexandru al IV-lea s-o canonizeze la numai doi ani după moartea ei, în 1255, trasându-i un elogiu în Bula de canonizare în care citim: „Cât de vie este puterea acestei lumini și cât de puternică este strălucirea acestei surse luminoase. Cu adevărat, această lumină era închisă în ascunzătoarea vieții claustrale și în afară iradia raze luminoase; se aduna într-o mănăstire mică și în afară se răspândea cât de vastă este lumea. Se păstra înăuntru și se răspândea în afară. De fapt Clara se ascundea; însă viața ei era revelată tuturor. Clara tăcea, însă faima ei striga” (*FF*, 3284). Și chiar așa este, dragi prieteni: sfinții sunt cei care schimbă lumea în mai bine, o transformă în mod durabil, punând în ea energiile pe care numai iubirea inspirată din Evanghelie le poate trezi. Sfinții sunt marii binefăcători ai umanității!

Spiritualitatea sfintei Clara, sinteza propunerii sale de sfințenie este adunată în a patra scrisoare adresată sfintei Agneza de Praga. Sfânta Clara folosește o imagine foarte răspândită în Evul Mediu, cu ascendențe patristice, oglinda. Și o invită pe prietena ei din Praga să se reflecteze în acea oglindă de perfecțiune a oricărei virtuți care este însuși Domnul. Ea scrie: „Desigur, fericit cel care poate să fie părtaș la ospățul sfânt, în așa fel încât să adere cu toate sentimentele inimii [la Cristos], a cărui frumusețe o admiră fără încetare toate cetele fericite ale cerurilor, a cărui tandrețe emoționează inimile, a cărui contemplare aduce mângâiere, a cărui bunătate satură, a cărui blândețe recrează, a cărui amintire luminează cu delicatețe, la parfumul căruia morții recapătă viața și a cărui vedere îi va face fericiți pe toți locuitorii Ierusalimului ceresc. Deoarece această viziune este *strălucire a gloriei veșnice, reflex luminii veșnice, o oglindă fără pată*, privește în fiecare zi în această oglindă, regină, mireasă a lui Isus Cristos. Contemplă încontinuu în ea chipul tău, pentru a te împodobi astfel în întregime în interior și în exterior... În această oglindă strălucește fericita sărăcie, sfânta umilință și caritatea inefabilă” (*Scrisoarea a patra: FF*, 2901-2903).

Recunoscători lui Dumnezeu care ne dăruiește sfinții care vorbesc inimii noastre și ne oferă un exemplu de viața creștină care trebuie imitat, aș vrea să închei cu înseși cuvintele de binecuvântare pe care sfânta Clara le-a compus pentru surorile sale și pe care și astăzi clarisele, care desfășoară un rol prețios în Biserică prin rugăciunea lor și prin lucrarea lor, le păstrează cu mare evlavie. Sunt expresii în care se evidențiază toată gingășia maternității ei spirituale: „Vă binecuvântez în viața mea și după moartea mea, așa cum pot și mai mult decât pot, cu toate binecuvântările cu care Tatăl milostivitor a binecuvântat și va binecuvânta în cer și pe pământ fiii și fiicele, și cu care un tată și o mamă spirituală a binecuvântat și va binecuvânta fiii săi și fiicele sale spirituale. Amin” (*FF*, 2856).

A 17-a călătorie apostolică și prima în Marea Britanie a Sfântului Părinte Papa Benedict al XVI-lea

În dimineața zilei de 16 septembrie a.c., Papa Benedict a început a 17-a călătorie apostolică din pontificatul său, prima în Marea Britanie, în cadrul căreia duminică, 19 septembrie, în Birmingham, îl va beatifica pe Cardinalul John Henry Newman. Pontiful a plecat din Roma la 8.10, aterizând cu avionul în Edinburgh, Scoția, la 10.30AM. Acolo a fost primit de prințul Filip, duce de Edinburgh și consortul reginei Elisabeta a II-a. De la aeroport, Sfântul Părinte a mers cu mașina la Palatul Holyroodhouse, reședința oficială în Scoția a reginei pe lunile de vară. Palatul a fost inițial o mănăstire augustini-ană în anul 1128, dedicată Sfintei Cruci de regele David I al Scoției, după ce a avut o viziune cu un crucifix între coarnele unui cerb care l-a atacat. În secolul al XVI-lea a fost transformată în reședință regală, iar în secolul II, sub regele George al V-lea, a devenit reședință de vară pentru familia regală.

Sosit la Holyroodhouse, Sfântul Părinte a fost salutat de regina Elisabeta a II-a și de ducele de Edinburgh. Apoi, după onorurile militare și intonarea imnurilor naționale, Papa și regina s-au întâlnit în privat în palat. După întâlnire, Pontiful a fost însoțit la o platformă instalată în spatele Holyroodhouse, unde îl așteptau patru sute de oaspeți, printre care reprezentanți ai Bisericii Catolice și Anglicane, precum și politicieni din parlamentul scoțian. După un scurt concert la cimp și un salut rostit de regina Elisabeta, Papa a rostit primul său discurs din această vizită.

„Numele Holyroodhouse”, a spus papa, amintește de ‘Sfânta Cruce’ și indică rădăcinile creștine profunde care sunt încă prezente în fiecare strat al vieții britanice. Monarhii de Anglia și Scoția au fost creștini din primele veacuri și au inclus sfinți deosebiți precum Edward Mărturisitorul și Margareta a Scoției. Așa după cum știți, mulți dintre ei și-au exercitat în mod conștient îndatoririle de suverani în lumina evangheliei, și în acest fel au modelat națiunea în bine la nivelul cel mai profund. Drept urmare mesajul creștin a fost o parte integrantă a limbii, gândirii și culturii oamenilor acestor insule de mai bine de o mie de ani. Respectul strămoșilor voștri pentru adevăr și dreptate, pentru milă și caritate, a ajuns la voi printr-o credință ce rămâne forța puternică a binelui din regatul Dvs, spre binele creștinilor și necreștinilor deopotrivă.”

Dintre „multele exemple ale acestei forțe a binelui de-a lungul istoriei Marii Britanii”, Sfântul Părinte i-a amintit pe William Wilberforce și David Livingstone, care au acționat pentru oprirea comerțului internațional cu sclavi, pe Florence Nightingale, care „i-a slujit pe săraci și pe bolnavi și a fixat noi standarde medicale”, precum și pe John Henry Newman „a cărui bunătate, elocvență și acțiune i-a onorat pe locuitorii de aici. Aceștia, ca mulți alții asemenea lor, au fost inspirați de o credință profundă

născută și hrănită pe aceste insule.” În timpul mai recente, „Marea Britanie și liderii ei s-au opus tiraniei naziste ce dorea să îl șteargă pe Dumnezeu din societate și nega umanitatea comună multora, în special evreilor, considerați nedemni ca să trăiască. [...] Reflectând asupra lecțiilor învățate din ateismul extremist al secolului XX, să nu uităm niciodată că excluderea lui Dumnezeu, a religiei și virtuții din viața publică duce în cele din urmă la o viziune trunchiată despre om și societate.”

Sfântul Părinte a vorbit apoi despre rolul cheie jucat de Marea Britanie acum șaiszeci de ani, „în făurirea consimțământului internațional post-război ce a favorizat înființarea Națiunilor Unite și o perioadă până atunci nemaicunoscută de pace și de prosperitate în Europa”. Și a continuat: „Privind dincolo de granițe, Marea Britanie rămâne un element cheie, politic și economic vorbind, al scenei internaționale. Guvernul și poporul Dvs sunt autorii unor idei care au încă impact dincolo de insulele britanice. Acest fapt pune asupra lor o sarcină specială de a acționa cu înțelepciune pentru binele comun.” După discurs, regina Elisabeta l-a condus pe Papa în curte la un grup de demnitari, apoi la un grup de tineri scoțieni în costume tradiționale. Mai apoi Papa a mers la reședința Cardinalului Michael Patrick O’Brien, Arhiepiscop de Saint Andrews și Edinburgh, unde a luat prânzul.

www.catholica.ro

Papa îi îndeamnă pe elevi să devină sfinți

Când Papa Benedict al XVI-lea s-a adresat elevilor din școlile catolice din Anglia, Țara Galilor și Scoția, le-a vorbit ca viitorilor sfinți ai secolului XXI. „Lucrul pe care Dumnezeu îl dorește mai mult pentru fiecare dintre voi este ca să deveniți sfinți”, le-a spus Papa vineri, 17 septembrie 2010, în a doua zi a vizitei sale în Marea Britanie, celor 4.000 de elevi reuniți în Arena Sportivă de la St Mary's University College din Twickenham. Întâlnirea a fost transmisă live prin Internet în toate școlile catolice din Anglia, Țara Galilor și Scoția, ceea ce i-a oferit Papei ocazia unică de a se adresa unui număr mare de elevi.

Papa le-a spus elevilor că are un mesaj important pentru ei, și anume acela că Dumnezeu „vă iubește mult mai mult decât vă puteți imagina și dorește pentru voi maximul. Și lucrul cel mai bun dintre toate pentru voi este fără îndoială creșterea în sfințenie”. „Când vă invit să deveniți sfinți, vă cer să nu vă mulțumiți cu alegeri secundare”, a explicat Pontiful. „Vă cer să nu urmăriți un obiectiv limitat, ignorându-le pe toate celelalte. A avea bani face posibil să fim generoși și să facem bine în lume, însă numai asta nu este suficient pentru a ne face fericiți. A fi foarte înzestrați în unele activități sau profesii este un lucru bun, dar nu va putea niciodată să ne satisfacă, până când nu ținim la ceva încă și mai mare. Va putea să ne facă vestiți, dar nu ne va face fericiți”.

„Fericirea este ceva ce dorim cu toții, dar una dintre marile tragedii din această lume este că atât de mulți oameni nu reușesc niciodată s-o găsească, pentru că o caută în locuri greșite”. Papa Benedict al XVI-lea a spus că cheia fericirii este de fapt foarte simplă: „Adevărata fericire trebuie căutată în Dumnezeu. Avem nevoie de curajul de a pune speranțele noastre cele mai profunde numai în Dumnezeu: nu în bani, într-o carie-

ră, în succesul lumesc, sau în relațiile noastre cu alții, ci în Dumnezeu. Numai El poate satisface necesitatea cea mai profundă a inimii noastre... Dumnezeu dorește prietenia voastră. Și, odată ce voi legați prietenie cu Dumnezeu, orice lucru în viața voastră începe să se schimbe. În timp ce ajungeți să-l cunoașteți mai bine, vă dați seama că vreți să reflectați în însăși viața voastră ceva din bunătatea lui infinită”.

„Sunteți atrași de practicarea virtuții. Începeți să vedeți aviditatea și egoismul și toate celelalte păcate ceea ce sunt ele cu adevărat, tendințe distructive și periculoase care provoacă profundă suferință și mare daună, și vreți să evitați să cădeți voi înșivă în capcana aceasta. Începeți să simțiți compasiune față de cei care sunt în dificultate și doriți să faceți ceva pentru a-i ajuta. Doriți să veniți în ajutorul săracului și al celui înfometat, să îl încurajați pe cel suferind, să fiți buni și generoși. Atunci când începeți să îndrăgiți aceste lucruri, sunteți deja pe deplin porniți pe calea sfințeniei”. Sfântul Părinte i-a încurajat pe elevi: „Învățați nu numai să fiți studenți buni, ci buni cetățeni și persoane bune” și „să nu vă reduceți niciodată la un orizont restrâns”.

Adresându-se și elevilor necatolici prezenți în școli, Papa a spus că speră ca și ei să se simtă încurajați „să practicați virtutea și să creșteți în cunoașterea și prietenia cu Dumnezeu, alături de colegii voștri catolici. Voi sunteți pentru ei chemarea la orizontul mai vast care există în afara școlii, și fără îndoială că respectul și prietenia față de membrii altor tradiții religioase trebuie să fie printre virtuțile care se învață într-o școală catolică. Sper de asemenea că veți dori să împărtășiți cu toți cei pe care îi veți întâlni valorile și înțelegerea pe care le-ați dobândit prin formarea creștină primită”.

Toți credincioșii au o sarcină comună

Credincioșii de toate credințele au misiunea de a da mărturie comună despre dimensiunea spirituală a omului și despre importanța valorilor religioase, a afirmat Papa Benedict al XVI-lea, la întâlnirea cu reprezentanți ai diferitelor comunități religioase britanice. În a doua zi a călătoriei de patru zile, Papa s-a întâlnit cu reprezentanți ai comunităților evreiești, musulmane, hinduse și sikh. Șef-rabinul Angliei, Lordul Jonathan Sacks, și un reprezentant musulman, Khalid Azzam, au adresat amândoi saluturi oficiale.

Sfântul Părinte și-a început discursul exprimând aprecierea Bisericii Catolice pentru mărturia dată „într-un timp în care convingerile religioase nu sunt întotdeauna înțelese sau apreciate”. Prezența credincioșilor în viața socială și economică, a afirmat el, arată că omul este în mod fundamental o ființă spirituală. „La nivel spiritual noi toți, în moduri diferite, suntem angajați personal într-o călătorie care oferă un răspuns important la întrebarea cea mai importantă dintre toate, aceea referitoare la semnificația ultimă a existenței umane.

Căutarea sacrului este căutare singurului lucru necesar, singurul care satisface așteptările inimii umane.”

Mărturia credincioșilor, a continuat Pontiful, reflectă importanța căutării spirituale pentru însăși viața umană. Științele naturale, deși capabile să „aducă un mare beneficiu familiei umane”, „nu dau răspuns, și nu îl pot da, la întrebarea fundamentală, deoarece acționează la un nivel total diferit. Nu pot să satisfacă dorințele cele mai profunde ale inimii umane, nici să ne explice pe deplin originea noastră și destinul nostru, pentru ce motiv și pentru care scop existăm noi, nici nu pot să ne dea un răspuns exhaustiv la întrebarea: ‘De ce există ceva mai degrabă decât nimic?’”

Papa Benedict a încheiat asigurându-i pe reprezentanții diverselor religii de faptul că Biserica Catolică „va continua să construiască punți de prietenie cu alte religii, pentru a vindeca erorile din trecut și pentru a promova încrederea între indivizi și comunități”.

Tania MANN

Descoperirile botanice spun povestea Giului

Peste un milion șapte sute de mii de pelerini și-au programat deja vizita la expunerea publică a Sfântului Giuiu (la data publicării aici a articolului expunerea s-a încheiat – n.n.). Și în timp ce credința conduce la rugăciune în fața celui „chip misterios care în tăcere vorbește inimilor oamenilor, invitându-i să recunoască în el chipul lui Dumnezeu” (Papa Benedict al XVI-lea, 2 iunie 2008), oamenii de știință și cercetătorii continuă să se întrebe cu privire la istoria lui. Deși mulți au pus la îndoială originile vechii pânze, cartea mică a unui ilustru botanist evreu furnizează astăzi în această privință indicii concrete.

În numai o sută de pagini ilustrate, Avinoam Danin, profesor emerit al Departamentului de Evoluție sistematică și ecologie de la Universitatea Ebraică din Ierusalim, înfruntă misiunea ambițioasă de a răspunde la fiecare întrebare care i-au fost puse în paisprezece ani de cercetare asupra Giului. Cartea „Botany of the Shroud: The Story of Floral Images on the Shroud of Turin” (Ierusalim, Danin Publishing, 2010, 104 pagini) descrie cu claritate elementele din care derivă un ansamblu de concluzii importante.

Așa cum explică Danin, ceea ce a avut loc asupra Giului se aseamănă cu procesul de uscare a florilor între paginile unei cărți. Sute de imagini de plante au rămas imprimate pe țesătură. Aceste imagini contribuie așadar la a determina unde și când au fost puse acele flori pe pânză. Sunt descifrabile și imaginile a nouă spini, cea mai mare parte în jurul capului și al umerilor, a unei trestii puse de-a lungul trupului Omului de pe Giuiu, și a circa 2.600 de fructe răspândite pe întregul trup. În afară de aceasta, sunt vizibile imagini parțiale ale unei funii.

Danin a început să facă cercetări asupra Giului în anul 1995, când a văzut câteva fotografii ale acestuia mărite. A recunoscut imediat, la prima privire, imagini de plante din zona Ierusalimului. Lista realizărilor acestui cercetător în domeniul botanicii, în special cu privire la plante din Orientul Mijlociu, este foarte lungă. Este suficient să spunem că în cei patruzeci și patru de ani de carieră a descoperit specii de plante care nu au fost niciodată descoperite înainte în Israel, pe Si-

nai și în Iordania, și că opera sa a permis crearea unei baze de date din care s-a putut realiza o hartă fitogeografică a Israelului.

Prima concluzie pe care Danin a tras-o din cercetarea sa botanică este aceea că imaginile plantelor, apărând în aceleași puncte, fie pe fotografiile obținute prin diferite tehnici fotografice, fie pe pânza Giului, trebuie în mod necesar să fie adevărate și nu au fost create în mod artificial de o metodă fotografică sau alta. Dintre sutele de imagini de flori, Danin a ales pentru propria cercetare pe cele mai utile ca indicatori geografici precum și pe cele de plante cu perioade de înflorire specifice. Astfel a concluzionat că „zona în care cele trei plante proaspete alese ca indicatori ar fi putut să fie culese și așezate pe Giuiu alături de trupul bărbatului răstignit este cea cuprinsă între Ierusalim și Hebron”. Cât privește perioadele de înflorire, el afirmă că „martie și aprilie sunt lunile anului în care înfloresc zece dintre plantele identificate pe Giuiu”.

În privința spinilor, Danin presupune că aparțin plantelor *Ziziphus spina-christi* și *Rhamnus lycioides*, care sunt „indicatori istorici importanți”. Ambele sunt considerate printre plantele „cele mai sălbatice” în Israel, și spinii celei de-a doua au fost „folosite de agricultorii arabi ca lame pentru plug”. Imaginile funiei pe Giuiu arată că aceasta era făcută din fibre vegetale conform unei metode antice folosite timp de mii de ani la Ierusalim. Se consideră că această funie a fost aceea cu care Omul de pe Giuiu a fost legat pe cruce. Sindonologia, adică studiul asupra Giului, l-a fascinat mereu din punct de vedere botanic pe Danin, care afirmă că nu este deloc interesat de o eventuală semnificație religioasă a Giului.

Prezentând conversația avută în anul 2000 cu Nunțiu apostolic la Ierusalim din acea vreme, Danin scrie: „I-am demonstrat entuziasmul meu pentru că am văzut pe Giuiu imaginile plantelor pe care le văzusem și în fotografii. I-am spus că nu simțeam nici o emoție deosebită față de acel obiect venerat de milioane de persoane (...) și spunându-i aceasta m-am simțit aproape obligat să mă justific. Mi-a răspuns să continui

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

cercetările mele, pentru că dacă nu aş fi fost evreu, ci creştin, puţini m-ar fi crezut”. De atunci, anii de cercetare ai lui Danin ca sindonolog l-au făcut să concludă că pânza pentru înmormântare exista deja în secolul al VIII-lea şi că „marea asemănare a chipului Omului de pe Giulgiu cu o icoană a Pantocratorului din mănăstirea Sfânta Ecaterina, de pe muntele Sinai”, dezvăluie cunoaşterea Giulgiului deja în jurul anului 550.

Ceea ce botanistul defineşte ca „era holografică” a sindonologiei a început în anul 2007, şi a implicat colaborarea doctorului Petrus Soons, care a realizat, împreună cu colaboratorii săi de la Dutch Holographic Laboratory, la Eindhoven, holograme tridimensionale ale Giulgiului. În timpul acelei perioade, Danin a putut observa „un strat aproape omogen” de peste trei sute de corole de flori aşezate în ordine în jurul capului Omului de pe Giulgiu. O altă descoperire, rezultată din colaborarea cu Soons, este prezenţa unui căşti de spini, deci nu a unei coroane, folosită pentru a-l tortura pe bărbat. Soons a explicat că „atunci când a creat holograme în mărime naturală şi le-a expus la Ateneul Pontifical Regina Apostolorum, la Roma, au trebuit să ia o scară pentru a vedea creştetul capului. Această parte a Omului de pe Giulgiu nu fusese văzută niciodată înainte de cineva”. Acolo Soons a observat multe răni mici care au sângerat şi care pe frunte nu erau vizibile.

Valoarea acestor concluzii este într-adevăr imensă. Fiecare dintre aceste observaţii ştiinţifice aminteşte de o suferinţă asemănătoare cu aceea a lui Cristos: cu pătimirea şi răstignirea Sa aşa cum au fost comemorate în zilele de Paşti de Biserica din toată lumea. Cercetarea lui Danin, însoţită de cea a altor sindonologi, poate aşadar să contribuie la dezvăluirea doar a unei realităţi fizice, în timp ce credinciosul este stimulat să mediteze asupra unui adevăr transcendent: moartea şi învierea lui Cristos. Cu cuvintele Papei Ioan Paul al II-lea: „Giulgiul ni-l prezintă pe Isus în momentul neputinţei Sale maxime, şi ne aminteşte că în moartea aceea înjosoare stă mântuirea întregii lumi” (cf. Discursului cu ocazia vizitei pastorale la Vercelli şi Torino, 24 mai 1998).

Într-adevăr, atunci când creştinii vorbesc despre Giulgiu, vorbesc despre pânza autentică în care a fost învelită unica fiinţă umană care a sfârşit vreodată lanţurile morţii. Este un reper concret al extraordinarei Sale stări temporare de moarte – „misterul Sâmbetei Sfinte” -, a spus Papa Benedict al XVI-lea în vizita sa din 2 mai 2010. Astfel, „Giulgiul”, a mai afirmat Papa Wojtyła, „devine o invitaţie la a trăi orice experienţă, inclusiv pe cea a suferinţei şi a neputinţei extreme, cu atitudinea celui care crede că iubirea milostivă a lui Dumnezeu învinge orice lipsă, orice limitare, orice ispită de disperare”.

Traducere: pr. Mihai Pătraşcu
www.lumea.catholica.ro

Forum de vară, 2010

În perioada 10-14 august, asociaţia Fondacio-creştini pentru lume, a organizat la Sâniob a III-a ediţie a forumului de vară pentru studenţi, având tema „În căutarea sensurilor”. Au fost participat 40 de tineri, studenţi la diferite facultăţi, dornici să accepte această provocare.

Prima parte a fiecărei zile a fost dedicată unei conferinţe. În acet sens, am avut alături de noi patru invitaţi care ne-au împărtăşit părerile, cunoştinţele şi experienţele lor. În prima zi Radu Vidra a fost cel care ne-a vorbit despre căsătorie, privind-o ca pe un stil de viaţă sănătos. În cea de-a doua zi, părintele Iuliu Muntean a ridicat următoarea întrebare: „Cine este Dumnezeu pentru mine?”, iar apoi ne-a determinat să fim atenţi cu cei de lângă noi, să încercăm să ne punem mai mult în locul celui de lângă noi decât să-l judecăm. Greu, dar nu imposibil! A treia zi, domnul Paul Iacobaş, ne-a transmis un mesaj din partea naturii. Tot ce este creat de Dumnezeu şi lăsat în jurul nostru, este în favoarea noastră, iar noi încercăm din răpputeri să distrugem. O mare realitate! Ultima zi a fost cea în care părintele Eugen Jurca ne-a vorbit despre importanţa comunicării şi acceptării celui de lângă noi.

A doua parte a zilei a cuprins activităţi recreative. Am avut olimpiada de jocuri unde participanţii au avut ocazia să se cunoască mai bine şi să se relaxeze. Atele de călărie, de autoapărare şi de îndemânare, unde au pictat măşti veneţiene, au făcut mărgele şi brăţări.

În toate activităţile noastre ne-am amintit mereu de Isus, prietenul nostru care este alături de noi şi, în acest fel, fiecare zi începea cu Sfânta Liturghie şi se termina cu rugaciunea de mulţumire.

Strângând într-un chestionar de evaluare părerea tinerilor participanţi, putem să spunem că am avut parte de nişte zile senine în care am reuşit fiecare să învăţăm ceva în plus, să ne simţim bine împreună, să-l acceptăm mai uşor pe cel de lângă noi şi ne-am despărţit cu promisiunea unei cât mai apropiate revederi la activităţile din timpul anului universitar pe care Fondacio le propune.

Ana Maria GRAD

Protejați-vă familia

Războiul împotriva familiei va afecta și familia voastră, dacă nu luați niște măsuri ferme împotriva lui. Materialul de mai jos cuprinde câteva sfaturi practice.

Întâi de toate, forțele care conduc actualul sistem social-politic la nivel global nu urmăresc în mod necesar binele familiei. În multe locuri, familia se află sub atac și este subminată pe multiple căi, numite oficial „alternative”. În contextul unui adevărat război împotriva familiei, pentru a ne proteja familiile, trebuie să contracărăm aceste influențe negative.

În căsnicia voastră

Planificați-vă să petreceți mai mult timp împreună. Învățați-vă să vă bucurați împreună de aceleași pasiuni sau activități recreative. Citiți împreună, vizionați împreună un film, ascultați împreună muzică, mergeți împreună în parc, faceți sport împreună. Împărtășirea unor activități vă va consolida prietenia pe viață.

Amintiți-vă de sentimentele care v-au apropiat odată. Curtăți-vă unul pe altul! Duceți-i pe copii la bunici și ieșiți în oraș. Dacă puteți, faceți și ieșiri scurte în afara orașului - o dată la câteva luni.

Dumnezeu a conceput relațiile sexuale pentru întări prietenia și afecțiunea dintre soți. Deși în cazul unora expresia „totul se rezolvă în pat” chiar funcționează, sexul trebuie să fie o continuare firească a unei relații de prietenie și dragoste între soți - o formă aparte de a da, opusă unei atitudini egoiste de a căuta satisfacția și mulțumirea proprie.

Înțelegeți că voi doi alcătuiți o echipă care trebuie să lucreze împreună în armonie - fizic, emoțional și spiritual. Împărtășiți-vă unul altuia gândurile, atitudinile, emoțiile și lucrurile materiale. Un soț și o soție se ridică împreună și cad împreună.

Ca la orice echipă, trebuie să existe o anumită organizare. Dumnezeu l-a lăsat pe bărbat să conducă treburile familiei. Atunci când e vorba de decizii importante, consultă-te cu soția ta. Discutați toate implicațiile oricărei decizii. Dacă nu ajungeți la o înțelegere, ca bărbat ia acea decizie care crezi că corespunde cel mai bine interesului comun.

Soția, partenera soțului, trebuie să fie un ajutor pentru el (Facerea 2:18). În Sfânta Scriptură, în cartea Pildelor lui Solomon, la capitolul 31 sunt menționate câteva trăsături și abilități care o ajută pe o femeie să fie un sprijin bun pentru soțul și familia ei. Dacă soțul tău nu ține cont de sfatul tău, rămâi alături de el în decizia lui și adu-ți contribuția ca totul să iasă bine. Respectă-ți soțul și încurajează spiritul de echipă.

Comunicarea este vitală într-o căsnicie. De fapt, principalul motiv invocat de cei ce divorțează este lipsa de comunicare. Comunicați într-o manieră pozitivă, pe subiecte de calitate. Exprimați-vă ideile, aprecierile și

emoțiile. Fiți deschiși și sinceri, dar și amabili. Atenție la tonul vocii - tonul face muzica - și la expresia feței atunci când vorbiți unul cu altul.

Comunicarea este un proces dual. Ascultați cu răbdare și cu un interes neprefăcut ce are de spus celălalt. Nu fiți nerăbdători și nu întrerupeți des. Fiți atenți nu numai la cuvinte, ci și la sentimentele și la înțelesul din spatele cuvintelor.

Rezolvați conflictele. Doi oameni nu pot porni la drum dacă nu e pace între ei. Acolo unde există furie, separare și frustrări, acolo spiritul de echipă are de suferit.

Comunicarea este foarte importantă în rezolvarea conflictelor. Timpul sau străinii nu rezolvă nimic în locul tău. Dacă ai o nemulțumire, nu o trece sub tăcere. Comunică-o în mod constructiv, în spiritul găsirii unui răspuns sau a unei soluții. Aducerea la cunoștință a unei probleme nu trebuie să devină aruncare cu pietre în celălalt. Așa ceva nu va ajuta la rezolvare. Dacă soțul sau soția îți semnalează o problemă, nu înseamnă că are chef de ceartă. Discutați împreună sesizarea și găsiți o soluție într-un mod deschis și constructiv. Amânarea comunicării duce frecvent la agravarea problemei, iar mâine poate fi mai greu s-o rezolvi decât astăzi. Nu lăsați soarele să apună peste neînțelegerea voastră.

Nu vă dărâmați unul pe altul. Evitați criticile frecvente. Iertați și uitați micile greșeli. Dacă trebuie să-i atragi atenția soțului sau soției asupra unei greșeli, fă-o cu amabilitate și răbdare. Discutați și lămurii problema. Apoi, nu o mai aduceți în discuție.

Cu toții avem nevoie de apreciere. Învățați deci să exprimați și să primiți apreciere. Gândește-te la ce face celălalt pentru tine și familie - chiar și lucrurile mărunte pe care ai tendință să le iei de-a gata. Mulțumește. Nu te concentra pe aspectele negative, trecându-

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

le cu vederea pe cele pozitive.

Discutați într-o manieră pozitivă unul despre altul, atât acasă, cât și în afară.

Îngrijiți-vă și aveți grijă de sănătate. O bună îngrijire, igienă și sănătate sunt lucruri foarte importante într-o căsnicie. Ele reflectă respectul tău pentru celălalt.

În creșterea copiilor

Oferiți-le muzică de calitate copiilor voștri și citiți-le zilnic, cu gesturi și inflexiuni ale vocii (studiile arată că aceasta are un efect benefic asupra lor încă de când sunt în burtica mamei). Astfel le veți insufla interesul față de literatură și artă. Le stimulați curiozitatea și imaginația și, de asemenea, aceasta este o tehnică foarte bună pentru exersarea memoriei. Totodată, ajuta la cultivarea legăturii dintre părinte și copil. Când copilul începe să vorbească, vor putea să „citească” cărți din memorie. Continuați să le citiți cu voce tare și când sunt mai mari.

Învățați-i să respecte autoritatea, în special pe a voastră. Disciplinați-i potrivit cu vârsta lor - pentru neascultare sau obrăznicie în raport cu regulile pe care li le-ați transmis. Faceți mereu asta cu calm, cu explicații, fără izbucniri nervoase.

Petreceți timp jucându-vă cu copiii. Oferiți-le jucării care le stimulează creativitatea și le dezvoltă mobilitatea.

Distrați-vă cu copiii voștri. Luați-i la târguri de carte, în parc sau la zoo. Faceți-i să râdă. Mai presus de toate, faceți-i să nu aibă nici o îndoială că îi iubiți și că sunteți dispuși să vă sacrificați timpul pentru ei.

Învățați-i să fie responsabili. Învățați-i ce înseamnă etica profesională. Când vor fi mari, cereți-le să vă ajute în treburile casnice. De exemplu, deprindeți-i să-și facă curat în cameră. Dacă aveți animale de casă, solicitați-le copiilor să aibă grijă de ele. Când e cazul, aranjările sau schimbările din casă sau grădina trebuie să fie treburi de familie.

Fiți sinceri cu ei. Ei trebuie să învețe să aibă încredere în voi. Dacă vreți ca ei să fie deschiși și sinceri cu voi, mai ales când cresc, trebuie ca și voi să fiți sinceri cu ei mereu.

Răspundeți-le la întrebările despre sex, potrivit cu nivelul lor de înțelegere. E bine să audă mai întâi de la voi cum stau lucrurile, nu de pe stradă.

Aplicați aceste principii înainte ca ei să meargă la școală, pentru a așeza o temelie a respectului față de părinți. Până la școală, copiii voștri trebuie să fie convinși că voi sunteți sprijinul, ajutorul și protectorul lor. Ei trebuie să știe că, sub îngrijirea voastră, sunt iubiți și în siguranță.

Când începe școala, nu renunțați la poziția de factor de influență principal în viața lor. Continuați să vă implicați major în viața lor. Mergeți la ședințe și cunoașteți-i pe învățători sau profesori, dar și pe colegii de clasă. Participați la activitățile școlare. Zi de zi, verificați și exersați cu ei ce au învățat la școală.

Astăzi, în unele școli au pătruns anumite idei nocive pentru copii. Fiți gata să le explicați adevărul copiilor voștri, arătându-le de ce și de unde și până unde se întinde eroarea.

Când ajung la adolescență, asigurați-vă că au o preocupare. Încurajați-i să fie buni la învățătură și să facă sport. Eventual, să învețe un instrument muzical sau o limbă străină. Calculatorul este și el util, dar într-o manieră controlată. În plus, cultivați-le pasiuni. De pildă, faceți-le cunoștință cu filatelia, arta fotografică, bricolajul, gătitul, croitul, grădinăritul, modelismul (mașini, avioane, bărci...). Dacă timpul și notele o permit, o activitate plătită, cu jumătate de normă, îi va ajuta să depindă gestionarea responsabilităților și îi va pregăti pentru lumea „adevărată”. Ca idee, țineți-i ocupați cu activități formative.

Implicați-vă în formarea lor cât mai mult posibil și păstrați deschise canalele de comunicare cu ei, mai ales la adolescență. Aspectul acesta e foarte important. Trebuie să cunoașteți la ce se gândesc. Ei trebuie să știe că pot avea mereu încredere în voi. Dați-le ocazia să se exprime cu privire la orice au în minte - mesele sau timpul liber petrecut împreună sunt ideale.

Mai presus de toate, învățați-i pe copii, de mici, adevărul despre Dumnezeu, despre dragostea lui, despre viața creștină și despre morală. Învățați-i să se roage zilnic, de cum încep să vorbească.

Silvia PANTIȘ

Îți mulțumim Mamă

Îți mulțumim Fecioară Maria pentru unicitatea Ta. Ai fost concepută fără de prihană strămoșească, pregătită fiind de Dumnezeu pentru un plan divin ce era menit să vină în ajutorul omenirii.

Îți mulțumim pentru bucuria pe care ai adus-o Cerului și Pământului.

La doar trei ani, erai pregătită să-L slujești pe Domnul, cu vioiciune și nerăbdare ai urcat scările Templului din Ierusalim, care duceau la Sfânta Sfințelor, care cuprindeau valori sacramentale ale poporului ales. Te-ai consfințit pentru totdeauna Preasfintei Treimi.

Îți mulțumim pentru exemplul Tău de rugăciune și muncă, pentru credința Ta, pentru iubirea sfântă ce o emana ființa Ta tânără și curată, pentru inteligența și perfecțiunea Ta, pentru comuniunea pe care ai avut-o cu Domnul, cel care te-a ales Mamă a Fiului Său.

Îți mulțumim pentru umilința Ta, pentru fiatul tău, memorabilul răspuns pe care l-ai dat îngerului trimis de Dumnezeu la Tine. A fost un răspuns prompt, fără să stai pe gânduri să-l analizezi, să Te mai sfătuiești cu cineva. Ți-ai asumat riscul de a nu fi crezută în primul rând de logodnic, de a fi părăsită, de a-Ți pierde respectul în fața comunității și chiar de a fi omorâtă cu pietre înainte de-a naște pe Fiul Tatălui. Îți mulțumim pentru încrederea Ta în Domnul.

Îți mulțumim pentru iubirea Ta față de aproapele, exprimată prin vizita la vara Ta Elisabeta, precum și pentru imnul de bucurie închinat Lui Dumnezeu.

Ai deținut toate însușirile necesare pentru a deveni Mama Lui Dumnezeu. Nu ai avut bogății terestre, dar cu cele mai nobile calități ale sufletului ai zămislit și ai purtat în brațe o comoară cerească. Te-ai bucurat de acordul intim între natura umană și harul Lui Dumnezeu.

Îți mulțumim că L-ai născut pe Isus Mântuitorul, pentru a fi dăruit oamenilor. Trupul și sângele Lui Isus au fost date de natura umană a Ta. Ești corăscumpărătoarea noastră, participând la opera de mântuire.

Învățăm de la Tine că Dumnezeu are pentru fiecare om câte un plan. Trebuie să răspundem fără a sta pe gânduri cu fiatul nostru, atunci când El ne solicită. Să-L zămislăm pe Isus în inima noastră. Să-L creștem acolo în ciuda tuturor greutăților și a opreliștilor de tot felul.

Ne-ai dat exemplu de curăție, ascultare, smerenie, modestie, răbdare, blândete, bunătate, de sfințenie desăvârșită.

Îți mulțumim pentru exemplul vieții Tale umile și retrase, pentru tăcerea Ta, pentru faptul că ai păstrat în inimă privilegiile primite de la Domnul.

Îți mulțumim pentru prima minune, pe care Isus a făcut-o la nunta din Cana Galileii, la îndemnul Tău. Îți mulțumim pentru mila Ta față de necazurile oamenilor.

Îți mulțumim pentru suferința Ta sfâșietoare, dar acceptată, în timp ce-L însoțai pe Isus pe drumul Golgotei.

Îți mulțumim că la picioarele Crucii, ne-ai primit pe toți oamenii ca fii ai Tăi, iar Tu ai devenit cea mai iubitoare Mamă pentru noi.

Îți mulțumim că esti Templu al Spiritului Sfânt, că ai rămas cu apostolii pentru a le desăvârși învățătura și a-i întări în misiunea lor.

Îți mulțumim că te-ai înălțat la Cer cu Trupul și Sufletul și că de acolo continui să veghezi asupra noastră ca o Mamă grijulie.

Îți mulțumim pentru maiestatea Ta de Regină a Cerului și a pământului, pentru frumusețea, perfecțiunea și măreția Ta.

Îți mulțumim că ești plină de har și în același timp împărțitoare de haruri.

Îți mulțumim că ești Mama milei, singura scăpare a păcătoșilor și ne conduci la Fiul Tău, Izvorul milostivirii.

Îți mulțumim că ești alinarea muribunzilor și salvatoarea sufletelor din Purgator.

Îți mulțumim că în cinstea Ta au loc sărbători solemne, că multe biserici și altare Ți-s închinare, că ne-ai învățat să ne rugăm Rozarul și ne dai ocazia astfel ... să-Ți mulțumim!

Ioan F. POP

PERIPATETIZĂRI

Iubirea desăvârșită se află doar în sacrificiul suprem. Restul sînt mici drăgălășenii.

Nu știu de ce, dar toate cărțile proaste parcă sînt scrise de același autor.

Sînt tot mai mulți cei care *știu* scrie cărți, dar care, la rigoare, nu prea știu scrie nici măcar gramatical. Fenomen care proliferază mai ales în universități.

Fericirea este cea mai agreată iluzie.

Decît să fii înțelept, fără să-ți folosească la nimic, mai bine să fii prost, dar să-ți folosească la ceva - cred mulți, vai, prea mulți.

Viața nu este decît un *antrenament* pentru moarte.

Trupul merită iubit fie și pentru spiritul din el.

Orice text este doar un pre-text. O cădere sublimă în tenebrele eului.

Spre deosebire de alte profesii, cea de scriitor se învață zilnic.

Literar vorbind, pînă la urmă nu am făcut decît să-mi exploatez singurătatea, inadecvarea, plictisul. Deși orice scris este un P.S. inutil.

Scriitorul este, într-un anumit fel, singurul *producător* autorizat de limbă.

Dacă geneza nu prea a reușit, speră să reușească apocalipsa – își zic unii.

Oamenii de cultură sînt niște oameni care învață mult ca să știe tot mai puțin.

Un destin nu se construiește muncind la el sezonier. Un destin se construiește muncind cu veacul, cu eternitatea...

Contrar lui Platon, îmi place să-mi plimb gîndurile de la o determinație la alta.

Infinitul, cu o vorbă platoniciană, devine *ceva* în măsura în care trece în finit.

Trecutul nu este decît un mod de a ficționaliza realitatea. El este ficțiune pură.

Lichelele nu te suportă doar pentru că sînt lichele, ci pentru că știu că știi că sînt lichele.

Dacă, așa cum spune Aristotel, condiția fericirii este judecata rațională, noi nu putem fi decît etern nefericiți. Căci și judecată, și rațională, asta chiar că este prea mult. (Deși o judecată adevărată nu poate fi decît rațională).

Un scriitor se recunoaște nu după ce scrie, ci după ce citește.

Pentru a fi înțeleasă, esența muzicii este exprimată tot în cuvinte. Ca atare, ascultăm muzica și cu ajutorul cuvintelor.

Pelerinaj:

de la Șimleu Silvaniei la Sighetu Marmăției

Sighet: aici se găsește o închisoare în care la început au fost închiși câțiva elevi și țărani care s-au opus regimului comunist. Din 1950 au fost aduși zeci și sute de demnitari, miniștri, profesori, scriitori, ziariști, intelectuali. Din luna octombrie a aceluiași an au fost aduși aproximativ 50 de clerici, episcopi și preoți greco-catolici și romano-catolici.

Inchisoarea era considerată „un loc de muncă special”, de fapt servea la exterminarea elitei românești, dar în același timp era și un loc sigur din care nu se putea fugi, frontiera cu Uniunea Sovietică fiind la mai puțin de 2 Km.

Deținuții erau ținuți în condiții insalubre, hrana era mizerabilă, era interzisă odihna sau să se întindă pe pat, celulele erau fără încălzire (temperatura pe timp de iarnă ajungea și la -30 de grade!); nu aveau voie să privească de la geam (cei care se încumetau să o facă erau închiși la „neagra” cu lanțuri la picioare și fără lumină; umilinte, bătaie de joc, tortură, toate făceau parte din programul de exterminare.

Să călătorești împreună spre o țintă, tineri pelerini, în rugăciune, cântând, impresionând persoanele întâlnite pe drum, încurajând în credință micile comunități greco-catolice: acesta este pelerinajul făcut de aproape 160 de tineri pornind pe jos de la Șimleu Silvaniei până la Sighetu Marmăției, 165 km.

Pentru prima dată în viață am parcurs așa mulți kilometri însoțit de un singur gînd: **sângele martirilor este sămânța noilor creștini.**

Privind la numărul de pelerini care an de an este tot mai mare mi-am zis: „Cu adevărat acest sânge nu a fost vărsat în zadar!” Cu siguranță acest pelerinaj nu ar fi fost ceea ce este dacă Părintele Florian, acum Vicar General al Episcopiei de Oradea (inițiatorul acestui pelerinaj acum 10 ani) și Congregația „Don Orione” nu s-ar fi implicat pe deplin în organizarea și susținerea pelerinajului dar mai ales în sensibilizarea tinerilor și a comunităților parohiale.

Orice sămânță fără pămînt și apă ... nu crește!

22 august 2010

O mulțime de tineri, cântece, gustări tradiționale ... ne așteaptă la Șimleu Silvaniei, locul de plecare în pelerinaj. După un moment de rugăciune, binecuvîntarea de plecare în pelerinaj dată de Pr. Gheorghe Țurcaș, Vicar Foraneu al Sălajului, și după câteva indicații practice, pelerinii s-au înconolat doi câte doi în spatele crucii, cu care și la umbra căreia vom parcurge tot drumul. Pr. Mihai (Don Orione) și Pr. Constantin (paroh la Bulgari) ajutați de câțiva voluntari încarcă bagajele în camion. Pr. Emil de la Ștei și Pr. Ioan Aciu însoțesc pelerinii. După 5 km ajungem la Bădăcin, satul natal al lui **Iuliu Maniu**, o figură importantă în lumea politică, membru al Partidului Național Țărănesc, prim-ministru, se numără printre artizanii Unirii Transilvaniei cu România. Moare în închisoarea de la Sighet.

Aici, precum și în alte locuri, am fost găzduiți în familii, în case sau în șuri. Masa a fost mereu bogată și dăruită cu multă dragoste, servindu-se după posibilități în aer liber sau în cămine culturale.

(continuare în pag. 12)

(urmare din pag. 11)

23 august

Lăsăm în urmă Bădăcinul lui Maniu și spre amiază ajungem la Bocșa, satul natal al lui Simion Bărnuțiu (1808-1864). Profesor la Blaj, a avut curajul să predea cursuri de filosofie în limba română în timpul dominației austro-ungare; organizator al Revoluției de la 1848 În perioada comunistă a fost scos din cărțile de istorie și nu era bine să se vorbească despre el fiind considerat un naționalist.

Se celebrează Sfânta Liturghie în biserica parohială în care comunitatea greco-catolică a reintrat doar de câteva luni după 62 de ani. După prânz ne continuăm drumul, trecem pe la Monumentul de la Guruslău spre Bocșița unde vom înnopta.

24 august

Pornim spre Bulgari. A fost impresionant și emoționant văzând comunitatea locală (în plină zi de lucru) venind în întâmpinarea noastră cu crucea și prapori. Cele două no-roade s-au contopit și ne-am îndreptat spre biserică pentru celebrarea Sfintei Liturghii.

După prânz ne îndreptăm spre Cehu Silvaniei, unde ne așteaptă o sală de sport pentru dormit dar mai ales bucuria de a putea face un duș cu apă caldă ...! Dar mai întâi am făcut o vizită la Băsești, la casa Memorială a lui Gheorghe Pop de Băsești (1835-1919), om politic, predecesor al lui Iuliu Maniu. Însoțiți de Pr. Angel din Baia Mare am urcat și la Mănăstirea din deal.

25 august

După rugăciunea de dimineață și micul dejun ne îndreptăm spre Ulmeni. La amiază celebrăm Sfânta Liturghie în biserica romano-catolică. După prânz traversăm Someșul cu podul plutitor! O nouă experiență fascinantă dar și emoționantă. Ajungem la Remeți pe Someș. Intrăm la biserică, schimbăm un salut cu comunitatea locală, ne rugăm, cum de altfel o facem peste tot, rugăciunea pentru canonizarea episcopilor care au murit în faimă de martiri în perioada comunistă. Ajungem pe înserat la Mireșu Mare, loc în care multe familii își așteaptă cu bucurie pelerinii și pentru cazare.

26 august

După Sfânta Liturghie, domnul Ioan Făceaș ne surprinde cu cuvintele dumnealui, dar mai ales cu cântecul „Ce trebuie știut și făcut pentru mântuirea sufletului”, scrisă anume pentru tineri și dăruită tuturor. Am simțit acest gest ca pe o dorință de a construi o punte între generații pentru ca ceea

ce dă valoare existenței să fie înmănat celor ce fac primii pași în viața spirituală.

Azi drumul a fost mai greu, ajungem la râul Lăpușel pe la 15.30, picioarele îmi sunt umflate. Puțini sunt, cred, cei care să nu aibă bășici ..., dar după ce am servit masa profităm de posibilitatea de a face un „duș” la râu, fapt care ne-a înviorat un pic.

27 august

La 6.30 lăsăm sala de sport a Universității, unde am dormit, și ne îndreptăm în procesiune, recitând Rozarul cu cântece intercalate între decade, spre Biserica Sfântul Anton unde am celebrat Sfânta Liturghie. Providența a făcut ca să ne parvină mărturia unei persoane: „*mă pregăteam să merg la serviciu, la un moment dat aud pe cineva rugându-se. Părea a fi un radio dat mai tare, deschid geamul de la apartament ... surpriză ... oare visez?! O mulțime de tineri mărșăluiau cu crucea în frunte, ordonați, rugându-se ...*”.

După Sfânta Liturghie, văd o bătrânică care iese agale din biserică: este aproape oarbă. O ajut să ajungă la trotuar. Începe să îmi spună că a fost la Beiuș (orașul în care am stat și eu mai mulți ani), în internatul Surorilor Asumționiste înainte ca regimul comunist să le deporteze pe surori și să confişte acele locații. Mă întrebă ce mai este pe acolo, dacă mai este biserița de lemn și grota Maicii Sfinte unde se duceau fetele însoțite de călugărițe În timp ce vorbea lacrimile îmi curgeau pe obraji gândindu-mă la starea în care au ajuns acele locuri care odinioară erau un colț de Rai, în care au fost educate generații și generații de fete.

Ajungem la poalele Gutinului, la marginea orașului Baia Sprie, unde a existat unul din mulțimea de lagăre de muncă forțată. Munții din jur cunosc bine istoria acelor vremuri, fiind martori ai celor închiși dar și acelora care s-au organizat în grupuri de rezistență, chiar dacă pentru unii a fost o luptă inutilă, de fapt au fost prinși torturați și uciși

Pentru privirea trecătorului, pelerinului sau a turistului Pasul Gutin este splendid, la fel și pentru mine, chiar dacă sufletul îmi este apăsător de gândul și tristețea că în acest pământ și-au găsit sfârșitul tragic multe persoane însă jertfa lor invită noile generații să-și dăruiască propria viață pentru marile idealuri, păstrându-și verticalitatea.

Seara ajungem la Hărniciești, unde comunitatea locală ne așteaptă cu cina și numeroase familii pentru găzduire. Aici am mâncat cele mai bune sarmale. Chiar dacă această masă

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

s-a repetat în mai multe comunități, făcându-se și puțin haz, nimeni nu le-a refuzat. Orice mâncare este foarte bună și mai ales când îți este foame. Doresc să subliniez că în pelerinaj tinerii sunt invitați la o ținută sobră în toate: îmbrăcăminte, nu se fumează, nu se cheltuiesc bani pe lucruri inutile, iar pe drum o sticlă cu apă.

28 august

După Sfânta Liturghie celebrată la 7 dimineața pornim spre Sighet, ajungem după o pauză scurtă la Giulești și Vadul Izei. Când am văzut indicatorul de la intrarea în oraș spontan mi-au dat lacrimile, drumul cel lung este deja în urma mea, ținta este la doi pași!

Intrăm la Surorile Maicii Domnului, aici ne așteaptă și un grup de vreo 50 de copii și tineri cu peste 10 chitari însoțiți de parohul și educatorii lor din Șișești.

Pornim spre Memorial. Intrăm cântând, dar un nod în gât mă împiedică să mai scot un sunet, doar lacrimi, lacrimi din belșug: aici au murit oameni, oameni valoroși, tari în credință, tari în valorile în care au crezut până la a-și da viața.

Ieșim din Memorial și ne îndreptăm spre Cimitirul Săracilor, unde erau aruncate trupurile celor ce mureau la închisoare, *tăcerea este o obligație*: ne aflăm pe un pământ sfânt, aici sunt rămășițele iubiților noștri episcopi și a celor care au murit pentru o Românie liberă și cu credință în Dumnezeu.

Ne îndreptăm spre Șugău, unde familia Moldovan din Sighet ne-a pus la dispoziție casa, anexele și ograda pentru a putea trăi următoarele 3 zile în comuniune, fraternitate și rugăciune.

29 august

Cu toată oboseala celor 7 zile ne trezim la 7.30 și încet, încet ne regroupăm, ieșind care de pe unde, cine din șură cine din corturi, din garaj ... După micul dejun ne reîntorcem la Memorial pentru Sfânta Liturghie. Acest Templu al Sacrificiului este locul cel mai potrivit: cumințenia și sobri-

etatea acestor tineri aliniați pe centrul coridorului (celularului), pare să-i invite pe cei ce mai înainte erau în celule să iasă și să se alinieze cu ei pentru a-i susține în această mare Liturghie care este viața: oferită de Sacrificiul lui Cristos pentru a ne uni cu Sacrificiul Său doar și numai prin iubire.

Despre aceasta vorbesc câțiva supraviețuitori ai acestei închisori (acei tineri cu ghiozdanul în spate, primii deținuți politici), care au rostit câteva cuvinte la sfârșitul Liturghiei. Momentul este solemn, liniștea e tot mai mare, unică, prețioasă: vorbesc martorii, și pentru ca să nu cadă în uitare cei ce acolo au suferit, ai uita ar însemna ai ucide încă odată! Ascultăm cuvintele lor pline de viață, bogate în Cuvânt:

„Suferința a dat noblețe sufletelor noastre.

Nu am reușit să îndepărtăm tancurile sovietice, dar am demonstrat că nu suntem slabi, că avem caracter pe care l-am apărât prin luptă, sacrificiu și rugăciune. La închisoare ne încurajam unii pe alții: să nu ne fie frică de nimic, doar de noi, să renunțăm la noi înșine și la răsplata de acum, și atunci vei putea spune că ai făcut ceva în lumea asta. Nimic nu este mai luminos decât Sfântul Pavel înălțat pentru Cristos. Lanțurile au fost pentru noi un mare dar: ne-au unit ca și Trup al Lui Cristos, aici ne-am simțit cu toții frați și fi ai unui singur Tată, Dumnezeu.”

1 septembrie

Ieri și alaltăieri am trăit momente liturgice deosebite, Adorația Euharistică, Spovezile, Sfânta Liturghie Solemnă cu 12 preoți de la sfârșitul anului bisericesc și începutul unui an nou. S-a cântat „La Mulți Ani” Bisericii, tuturor creștinilor să fie mai buni și să se sfințească!

Azi ne întoarcem cu toții la casele noastre, la viața ordinară. Un lucru este sigur: nu mai suntem cei de dinainte, ceva extraordinar s-a întâmplat în sufletul nostru și îmi răsună și acum ceea ce supraviețuitorii închisorii au spus tinerilor: **„Până aici am condus Biserica, acum o încredințăm vouă, pentru ca ea să continue în voi, cu voi, prin voi tinerii de azi. Azi avem nevoie mai mult ca oricând de persoane cu caracter!”**

Sora Antonella Lazzaro

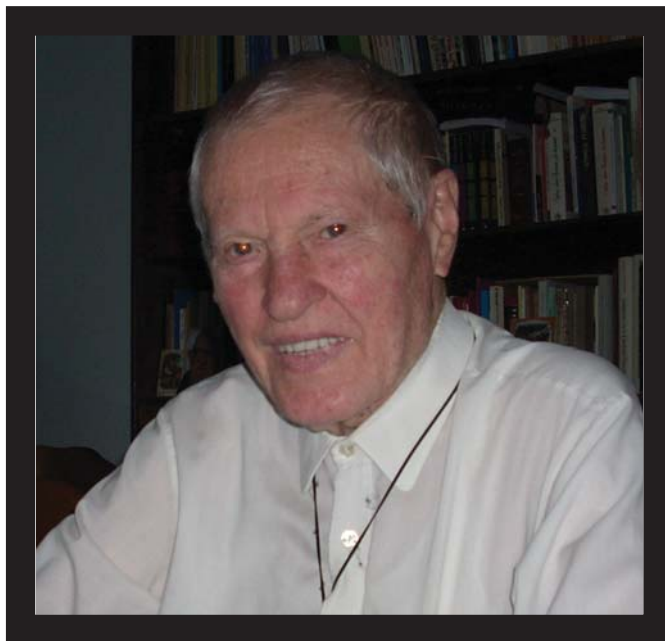
Pr. Bernard Ștef A.A., chemat la Domnul

Pr. Bernard Ștef, Senior al Bisericii Blajului, ieromonah asumpționist, profesor, părinte și îndrumător spiritual, mărturisitor al credinței în Domnul, **a fost trecut în Împărăția vieții vesnice astăzi, 11 septembrie 2010.**

Pr. Bernard Ștef s-a născut în 22 octombrie 1916 în localitatea Lăscud, jud. Mureș, din părinții Ștefan și Maria, agricultori. Studiile primare (5 clase) le-a urmat în Lăscud, cele gimnaziale (cl. I-III) la Diciosânmărtin (Târnăveni) (1927-1930), iar cele liceale la Liceul «Sfântul Vasile cel Mare» (cl. IV-VII) din Blaj, (1930-1934).

A intrat în Congregația Părinților Augustiniei Asumpționiști la 20 iulie 1934, între 1934-1935 făcând noviciatul la Beiuș-Bihor. Prima profesiune: 8 septembrie 1935. Pentru șase ani (1935-1941) este trimis în Franța pentru a urma cursurile teologice universitare de Filosofie și Teologie, un an pregătitor la Layrac (1935-1936), Filosofia la Scy-Chazelles, aproape de Metz (Lorena) (1938-1941), unde depune și profesiunea pe viață la 8 septembrie 1938, și Teologia la Institutul Sf. Augustin din Lormoy Montléry, lângă Paris (1938-1941). Reîntors în 1941 la Beiuș, este hirotonit la biserica «Casa Domnului» din Blaj, în duminică 27 iulie 1941, de Episcopul Vasile Aftenie. Între 1941-1944 este Profesor Îndrumător la Micul Seminar Arhiepiscopalian cu sediul la Beiuș și prefect de studii la Internatul Pavelian-Beiuș. Între 1944-1948 este profesor de limba franceză la Liceul «Samuil Vulcan» din Beiuș și duhovnic la surorile Oblate. În 1947 a frecventat Seminarul Pedagogic din Cluj elaborând o lucrare despre sistemul pedagogic al Sf. Ioan Bosco. În 1946 își ia Licența în Teologie la Blaj, în 1947 devine Superiorul comunității A.A. din Beiuș și Rectorul internatului; în august 1948 statul comunist preia liceul și internatul. Între 1948-1949 petrece în clandestinitate la mănăstirea surorelor oblate din Beiuș, iar în 1949 se retrage în casa părintească din Lăscud, urmând programul de viață călugărească și de studiu, ținând însă legătura cu autoritatea bisericească și făcând pastorație clandestină împreună cu PS Alexandru Todea și pr. George Guțiu.

În 26/27 iulie 1951 a fost arestat, odată cu lotul de preoți din județul Mureș. Ancheta la Securitatea din Tg.Mureș a durat

până în februarie 1952, când întreg lotul a fost transferat la penitenciarul din Cluj, în vederea judecării, care a avut loc în 18 aprilie 1952, în Vinerea Mare, când a fost condamnat, ca și cei mai mulți din lot, la cinci ani închisoare pentru instigare publică contra statului. Fiind apt de muncă, a fost trimis cu alți preoți la *Canalul Dunăre-Marea Neagră*. După o ședere de două săptămâni la *Jilava* pentru repartizare în diferite colonii de muncă, a fost trimis la *Poarta Albă*, jud. Constanța, pentru vreo trei săptămâni, unde lucra făcând cărămizi. De aici a fost dus, împreună cu alți preoți și intelectuali, la *Colonia Peninsula* brigada F-Preoți, spărgând piatra la Canal. Aici s-a născut Rozarul Spiritului Sfânt.

Când în 1953 au încetat lucrările la Canal, a rămas la Peninsula să demonteze unele instalații și apoi a fost mutat la stadionul Constanța, de unde a fost eliberat în octombrie 1955, cu certificatul nr. 11465/1955, beneficiind de o grațiere. S-a reîntors la casa părintească la Lăscud, ocupându-se de rugăciune, studiu și apostolat clandestin, cu toate că era supravegheat de autorități: catehizare copii, adulți, slujbe, îndrumare spirituală, vizitarea confrăților AA, exerciții spirituale la călugărițe, tineri, credincioși. Mama i-a murit în 1968. Din 1965 a venit la dânsul fratele Emilian Indrea, cel dintâi asumpționist român, care se pensionase și dorea să fie cu un părinte. Au stat împreună 23 de ani, acesta decedând în 1988. În casa unde locuia a amenajat o capelă. Veneau credincioșii din sat și din satele din jur. Se ocupa de tineri, organizând grupuri de terțieri asumpționiști în sat, Reghin, Baia Mare. În același timp își continua studiile. Așa a putut termina lucrările despre viața Sf. Augustin, Sf. Tereza de Avila, traducerea Confesiunilor Sf. Augustin și altele.

Din 1978, după decesul P. Ștefan Berinde, este responsabil regional pentru Frații Asumpționiști din

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

România până în 2002, primind în clandestinitate noi vocații în Congregație (ex. P. Anton Vanvulescu).

În 31 ianuarie 1990, împreună cu P. Pop Teofil și Fr. Gavril, s-a întors la Blaj, stabilindu-se întâi într-o casă lângă Casa Domnului, apoi într-o garsonieră de pe str. Popa Șapcă, apoi definitiv în Casa A.A. din Piața 1848 nr. 13, dezvoltând o bogată activitate pastorală și liturgică. A reorganizat viața călugărilor asumpționiști, fiind superiorul-egumenul mănăstirii, a desfășurat o intensă activitate pastorală cu copiii, tinerii, adulții, ocupându-se de catehizare, instrucție religioasă cu tinerii, ocupându-se organizarea vieții călugărești A.A., de noile vocații și pregătirea pentru profesii sau hirotonire. Între 31 ianuarie 1990-1999 a fost profesor de Teologie fundamentală (Catehism dezvoltat), Patrologie și Pastorală la Institutul Teologic Greco-Catolic din Blaj. Activitate la Parohia II Blaj (Capela Arhierilor), încredințată Asumpționiștilor, cu Reuniunea Mariană, Agru, Kolping, Ordinul Terțiar AA, activitatea misionară, responsabil cu problemele spirituale în Colegiul Consultorilor Arhiepiscopiei Blaj. A fost numit canonic. A ținut de mai multe ori exerciții spirituale la Institutul Teologic din Blaj (3-6 dec 2002) și preoților din Arhiepiscopia Blajului (28-31 iulie 1998).

A fost președinte al Reuniunii Mariane în Arhiepiscopie și al Misiunilor.

Datorită calităților scriitoricești, numele lui este legat și de traducerea în limba română a Confesiunilor Sf. Augustin, prima traducere în mediul greco-catolic românesc.

A fost omul în care harul lui Dumnezeu a lucrat din plin, lucru care se vedea în fiecare vorbă, în fiecare gest; și-a trăit viața de fiecare zi cu modestia oamenilor superiori.

În 11 aprilie 2003 i s-a conferit de către Primăria Municipiului Blaj titlul de cetățean de onoare al orașului, iar în 10 octombrie 2004 IPSS Lucian i-a înmănat în Catedrala blăjeană Crucea «*Pro Ecclesia et Pontifice*», conferită de Papa Ioan Paul II ca răsplată pentru mărturia de viață creștină catolică și fidelitate față de Sfântul Scaun Apostolic al Romei.

Dintre lucrările pr. Bernard Ștef amintim: *Că-*

lăuză pentru o viață creștină, Ed. Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1992; *Sfântul Augustin. Omul. Opera. Doctrina*, 1994 și 2003; *Sfânta Tereza de Avila. Viața. Opera. Doctrina*, 1995; *Pelerinaj la Fecioara Săracilor Cărbunari-Blaj*, Ed. Buna Vestire, Blaj, 2002; Pr. Bernard Ștef AA, Fr. Ionel Antoci AA, *Vie împărăția ta. Augustinienii Asumpționiști (1850-2004). 80 de ani de prezență în România (1923-2003)*, Ed. Buna Vestire, Blaj, 2004; *Meditații despre și în unire cu Preacurata Fecioară Maria, Mama lui Dumnezeu, Mama oamenilor*, Ed. Buna Vestire, Blaj, 2007; *Slujirea Spiritului Sfânt. Rugăciuni, meditații către și despre Spiritul Sfânt*, Ed. Buna Vestire, Blaj, 2007; *Fecioria – castitatea consacrată Domnului*, Ed. Buna Vestire, Blaj, 2009; Reuniunile Mariane etc.

A scris o mulțime de lucrări și articole (multe încă în manuscris), remarcabile sunt însă și traduceri: *Sfântul Augustin, Confesiunile*, Ediție bilingvă, text latin-român, Traducere, studiu introductiv și note de Pr. Bernard Ștef A.A., 2 volume, (vol. I, Cărțile I-VIII, pp. 1-463; vol. II, Cărțile IX-XIII, pp. 464-992), Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2004, 992 p., *Meditații pentru zece zile de Exerciții spirituale*, trad. din limba franceză, Blaj, 2006.

Pr. Bernard Ștef a fost un model de dăruire totală a propriei vieți lui Dumnezeu, de iubire arzătoare pentru Isus și Sf. Fecioară Maria, de zel apostolic și dragoste pentru rugăciune și jertfă întru credință în Dumnezeu Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt.

Sicriul a fost depus în „Capela Arhierilor” din Blaj, urmând a fi mutat luni, 13 septembrie, în Catedrala „Sf. Treime”.

Slujba înmormântării va avea loc marți, 14 septembrie, Sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci, în Catedrala blăjeană, începând cu ora 14,00.

Dumnezeu să vă răsplătească, părinte, cu odihna și binecuvântările făgăduite Dreptilor Săi!

Biroul de presă al Mitropoliei Blajului

Miorița SĂTEANU - O.F.S.

CUGETĂRI

În sărbătoarea Neprihănitei Zămisliri a Preasfintei Fecioare Maria, pe data de 8 decembrie 2003, în capela Mănăstirii Franciscane din Oradea, într-un moment de bucurie, înălțare și trăire interioară, ca terțiar franciscan, în cadrul Ordinului Franciscanilor Seculari, am făcut Profesiunea Solemnă de a păstra Regula de viață Seculară și de a trăi Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos, sub Harul lui Dumnezeu și cu sprijinul fraților franciscani. Sfântul Francisc de Assisi, întemeietorul Ordinului Franciscan, cu 800 de ani în urmă, a fost îndemnat de Dumnezeu să aibă un sentiment de compătimire plină de generozitate și bunătate și sub îndemnul Sfintei Evanghelii, să ajute oamenii săraci, pentru iubirea lui Dumnezeu.

Sfântul Francis a dorit să afle „perla sărăciei” care duce spre calea extraordinară a mântuirii, deoarece ea hrănește smerenia care este rădăcina desăvârșirii.

După ce Sfântul Francisc a ascultat fragmentul din Evanghelia în care se vorbea despre trimiterea discipolilor lui Isus, în lume, pentru a predica Sfânta Evanghelia, Sfântul Francisc a spus „Asta am dorit să fac din toată inima”. Ca franciscan terțiar pot spune un DA hotărât, că doresc mereu să păstrez, să trăiesc și să pun în practică, Evanghelia Domnului Nostru Isus Cristos, prin Cuvântul Domnului.

Oare Dumnezeu a ascultat dorința mea?

Oare toți franciscani își pun această întrebare?

Cum să mă conving că Dumnezeu m-a ales pentru această vocație?

Toate întrebările și frământările mele interioare își găsesc răspunsul atunci când gândul meu se îndreaptă spre rugăciune, pentru ca în smerenie și evlavie să-l mărturisesc pe Isus Cristos. Sufletul meu se curăță de îndoieli, mintea mea se luminează pentru a-mi întări credința, că hotărârea mea de a deveni franciscană a fost ascultată de Dumnezeu.

Aceste cugetări nu sunt întâmplătoare, ele sunt generate de evenimentele prilejuite de ziua de 4 octombrie - de sărbătoarea Sfântului Francisc de Assisi, care trebuie să răscolească sufletul fiecărui frate franciscan, examinându-l pentru a constata în ce măsură s-a achitat și a respectat promisiunea solemnă.

În primul rând trebuie să-i mulțumim Bunului Dumnezeu pentru că l-a ales pe Sfântul Francisc să fie slujitorul Său, care să ne învețe să păstrăm și să trăim Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos. Cu sufletul curat, încărcat de emoție și evlavie trebuie să ne înălțăm privirea spre Cer pentru a rosti o rugăciune de mulțumire Sfântului Francisc, ca semn de recunoștința pentru truda sa și sprijinul dăruit multor laici care prin credința lor au dorit și s-au înrolat în rândul fraților franciscani. Oferim, din cugetul nostru o înaltă prețuire, Sfântului Francisc pentru tot ceea ce a făcut pentru oameni, pentru dăruirea sa în promovarea dreptății, a frăției și a iubirii aproapelui. Cunoșcându-l pe Sfântul Francisc, oamenii trebuie să trăiască în pace, în respect pentru viață și dragoste față de Isus Cristos și Biserica Sa.

Este datoria și obligația franciscanilor să trăiască împreună în bună armonie și pace pentru că «Unde-i iubire acolo este Dumnezeu». În această lume, care se bazează pe forță, tiranie și violență, să ne facem misiunea de a urma calea iubirii lui Dumnezeu.

Astfel, dragostea din sufletele noastre va salva lumea, care, altfel, își pierde inima datorită atitudinii noastre de indiferență față de ceea ce ne înconjoară.

Să nu uităm cele învățate de la Sfântul Francisc și să-l iubim pe Dumnezeu din toată inima, cu toată ființa pentru că numai astfel vom putea să ne recunoaștem păcatele și să cerem iertarea păcatelor noastre.

Hrana care ne este oferită prin Trupul și Sângele lui Isus să ne facă vrednici de făgăduințele lui Cristos.

Sfinte Francisc, coboară în sufletele noastre, deschide poarta spre lumina dumnezeiască și ajută-ne ca sufletul nostru să fie lăcașul dragostei și a fericirii veșnice a Cerului.

Sfințirea bisericii din Curtuiuşeni

Ziua de 1 august 2010 a fost pentru locuitorii din Curtuiuşeni, jud. Bihor, indiferent de confesiune, o zi de mare sărbătoare marcată de sfințirea noii biserici greco-catolice din localitate, cu hramul Neprihănită Zămislire a Sfintei Fecioare Maria. La eveniment au participat credincioși de toate confesiunile, care împreună cu părintele paroh Cervid Alexandru, opt preoți din parohiile învecinate și din străinătate, primarii comunelor Curtuiuşeni și Tarcea și un grup de copii l-au întâmpinat pe Preasfințitul Virgil, oferindu-i pâine și sare, precum și buchete de flori.

După sfințirea lăcașului de cult a urmat Sfânta Liturghie arhierască în cadrul căreia Preasfințitul Virgil, referindu-se la evanghelia zilei, a remarcat: „Am ascultat cum Isus l-a vindecat pe băiatul lunatic. Apostolii nu au înțeles ce trebuie să facă. Însă, Isus scoate mai întâi diavolul din copil și apoi îl însănătoșește. Și astăzi epilepsia este o boală care îi încearcă pe mulți oameni. Știm cât este de greu să ai grijă de bolnavi. Orice boală pe care o avem este o piedică pentru noi. Avem pe buze întrebarea: De ce Doamne? Răspunsul este simplu: Pentru că Dumnezeu ne iubește! Trebuie să spunem: Ți mulțumim Doamne pentru aceste încercări. Și atunci când suntem încercați, dar și când suntem sănătoși să-i mulțumim lui Dumnezeu. Avem impresia că în zilele noastre nu mai există diavol. Atunci, însă, prezența lui este mai pregnantă. Prezența diavolului se manifestă prin păcatele noastre. Când avem credința slabă suntem mai predispuși la păcat. Fiecare avem aceste momente. Nu există persoană fără de păcat, așa cum spune Mântuitorul: Cine este fără de păcat? Este fundamental pentru noi să rămânem în credință și să ne întărim credința. Când credința noastră este puternică, diavolul este slab. Când credința noastră este puternică, în familie este bună înțelegere, nu există ceartă între noi, îl respectăm pe cel de lângă noi. Pentru că toți credem în același unic Dumnezeu, scopul fiecăruia este să ajungem în vârful muntelui. Fiecare, indiferent că este ortodox, romano-catolic, greco-catolic, reformat, merge pe alt drum. În vârful muntelui, reuniți, îl vom găsi pe Dumnezeu. Reușim să urcăm muntele dacă suntem tari în credință. Atunci diavolul nu mai are putere asupra noastră”.

În continuare, Preasfinția Sa a dorit să exemplifice cele afirmate cu o mică „istorioară” care transmite un mesaj în legătură cu credința noastră: Se spune că o dată era o bucată de cărbune care nu era împăcată cu ideea că era neagră și murdară. A încercat în zadar să se spele, dar nu-și putea schimba starea. Atunci i s-a spus că dacă dorește să strălucească, trebuie să ardă. Bucățița de cărbune a acceptat și a început să ardă, și implicit să strălucească. Însă, i s-a spus că dacă va continua să ardă va dispărea. Bucățița a răspuns că pentru lumina și căldura pe care le emană merită să se consume. În mod similar, a adăugat Preasfinția Sa, „sufletele noastre devin negre când suntem în păcat. Trebuie să ne lăsăm ajunși de focul Spiritului Sfânt, să ardem fiecare

dintre noi. Atunci fața noastră strălucește. Atunci transmitem căldura credinței și a iubirii”.

Ierarhul a ținut să aprecieze efortul celor care au contribuit la zidirea noului lăcaș de cult: „Dragi credincioși din Curtuiuşeni, cei care ați venit astăzi aici, încercați ca în viața dumneavoastră să cultivați aceste virtuți. Să nu uitați porunca Domnului: Să vă iubiți unul altul! Împărăția lui Dumnezeu începe de aici. Biserica începe de aici și se desăvârșește în ceruri. Mulțumim pentru ce ați făcut. Mulțumim părintelui paroh și curatorilor. Bunul Dumnezeu să ne ocrotească!”

La finalul Sfintei Liturghii, Preasfințitul Virgil a acordat crucea pectorală părintelui Silvano Bonfatti din parohia italiană Bucinasco, precum și părintelui franciscan Leopoldo Ingegneri din Budapesta.

Părintele Cervid Alexandru a dorit să mulțumească Preasfințitului Virgil, credincioșilor și tuturor binefăcătorilor pentru sprijinul acordat în finalizarea bisericii. De asemenea a mulțumit corului Mănăstirii Adormirea Maicii Domnului din Oradea.

Menționăm că piatra de temelie a bisericii a fost pusă în anul 2004 pe un teren dăruit încă din anul 1917 de către credincioasa Maria Cearnău cu scopul de a se ridica o nouă biserică, mai încăpătoare. Proiectul sfântului lăcaș a fost conceput de către arhitectul Dan Costa, iar construcția a fost realizată de meșterii Ioan și Matei Ciuceac.

La finalul Sfintei Slujbe comunitatea din Curtuiuşeni i-a invitat pe toți participanții la o agapă frățască.

Biroul de presă

„Un tânăr implicat, un tânăr mai bogat”

Proiectul **Un tânăr implicat, un tânăr mai „bogat”** are ca și scop dezvoltarea atitudinii civice și a simțului filantropic a tinerilor din Municipiul Oradea și încurajarea implicării civice a acestora.

În cadrul proiectului, care se desfășoară în perioada este 1 septembrie – 30 noiembrie 2010, vor fi organizate întâlniri cu reprezentanți ai 8 organizații non-guvernamentale din Oradea pe tema promovării voluntariatului în organizații și 4 seminarii de formare pentru studenții din instituțiile de învățământ superior din Oradea, pe tema **Implicării civice a tinerilor**.

Grupul țintă al acestui proiect îl constituie studenții cu vârsta cuprinsă între 19 și 29 de ani din Municipiul Oradea, iar beneficiarii direcți ai acestui proiect vor fi 3.000 de tineri care vor afla informații despre implicarea civică din pliantele și afișele ce vor fi realizate sau din seminariile organizate.

De asemenea beneficiari direcți ai acestui proiect vor fi și 8 ONG-uri, care în cadrul întâlnirilor organizate cu reprezentanții acestora vor primi sprijin pentru dezvoltarea unei strategii de atragere de voluntari.

Principalele activități ale proiectului constau în realizarea pliantelor despre voluntariat și implicare civică, stabilirea celor 8 ONG-uri cu care se vor organiza întâlnirile, stabilirea instituțiilor de învățământ superior

din Oradea cu care se va semna acordul de parteneriat, pregătirea și desfășurarea seminariilor în aceste instituții și implicarea tinerilor în activități de voluntariat în funcție de interesul personal.

Rezultatele estimate în urma implementării acestui proiect sunt promovarea implicării civice în comunitatea orădeană, sensibilizarea comunității și în special a tinerilor studenți cu privire la problemele civice și sociale ale comunității și creșterea numărului de voluntari tineri implicați în activități specifice ale ONG-urilor orădene.

CEO - la Târgul Internațional de obiecte bisericești

Caritas Eparhial Oradea prin croitoria CEO și Librăria Gutenberg, care vinde produse realizate în croitorie, a participat la Târgul internațional de obiecte bisericești, *Catholic expo*, ce a avut loc la Oradea în perioada 9-11 septembrie 2010.

Produsele realizate în croitorie se adresează unor categorii diverse – atât persoane juridice cât și persoane fizice. În croitorie se realizează articole pentru clerici (cămași, reverenți etc.) dar și alte articole, destinate fie diverselor instituții (steaguri) fie persoanelor fizice (uniforme școlare sau diverse articole la comandă).

Cumpărând produsele realizate în croitoria CEO și a cărților din Librăria Gutenberg se dăruiește 20% din prețul produselor pentru masa de prânz a 30 de persoane nevoiașе din Oradea.

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2010

OCTOMBRIE

Intenția generală: Pentru ca universitățile catolice să devină din ce în ce mai mult locuri unde, datorită luminii evangheliei, să fie posibilă experimentarea unității armonioase care există între credință și rațiune.

Intenția misionară: Pentru ca Ziua Mondială a Misiunilor să fie ocazie pentru a înțelege că misiunea de a-l vesti pe Cristos este o slujire necesară și inevitabilă pe care Biserica este chemată să o desfășoare în favoarea omenirii.

70 de ani de la masacrul din Ip, județul Sălaj

Comemorarea martirilor neamului românesc, căzuți în noaptea de 13-14 septembrie 1940 la Ip, a avut loc, ca în fiecare an, de sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci.

Parastasul a fost oficiat anul acesta numai de către preoții greco-catolici din protopopiatul Șimleu-Silvaniei. Acest lucru a fost posibil după ce s-a semnat în prealabil un protocol între Protopopiatul greco-catolic Șimleu-Silvaniei și Protoieria ortodoxă Șimleu-Silvaniei, protocolul precizând că: „Soborul preoților ortodocși va celebra Sfânta Liturghie încheiată cu Parastas, iar Parastasul din cadrul Ceremonialului Oficial de Comemorare al Eroilor desfășurat la Mormântul Eroilor va fi celebrat de către soborul preoților greco-catolici.”

În prezența prefectului de Sălaj, Alexandru Vegh, a numeroși șefi de instituții, oameni politici, a gărzii militare și a numeroși credincioși, soborul preoților greco-catolici condus de către pr. Gheorghe Țurcaș - Vicarul foraneu al Sălajului, pr. Nicolae Bodea - Protopop al Șimleului și pr. Arhimandrit Roman Tarcisui, s-a rugat pentru odihna veșnică a celor 157 de suflete care așteaptă învierea morților în groapa comună din cimitirul de lângă vechea biserică a satului.

Masacrul din Ip se înscrie în seria masacrelor anti-românești desfășurate pe teritoriul Transilvaniei de Nord în toamna anului 1940. În noaptea de 13 spre 14 septembrie 1940 trupe maghiare ce făceau parte din armata de ocupație cantonată în Șimleu-Silvaniei, împreună cu localnici maghiari și cu membri ai organizației „Straja națiunii” (Nemzetőrség) au ucis 157 de localnici români.

După Dictatul de la Viena din 30 august 1940, NV Transilvaniei intră sub ocupație maghiară. Teritoriul ocupat de horthyști în timpul celui de-al doilea

război mondial a rămas în istorie sub numele de Transilvania de Nord și cuprindea nord-vestul regiunii cu același nume precum și ținuturile secuiești. Un număr de 8 județe din totalul de 23 câte număra Transilvania în perioada interbelică au fost înstrăinate în întregime, iar alte trei au fost despărțite în două. Astfel, județul Sălaj este și el alipit Ungariei, iar la data de 8 septembrie 1940 Armata a II-a intră în orașul Zalău. Imediat după ocuparea teritoriului transilvănean, a început seria masacrelor împotriva populației civile românești. Cel mai afectat de teroarea horthystă a fost Sălajul, unde au fost masacrați 477 de români.

Cea mai mare și mai îngrozitoare atrocitate comisă de armata ungară în complicitate cu etnicii maghiari locali, unde au căzut cele mai numeroase victime nevinovate - 157 de morți - cu ocazia ocupării Ardealului, este cea de la Ip, localitate din județul Sălaj, aflată la 45 km de orașul Zalău.

Pr. Cristian Borz

Noul an școlar la Liceul Teologic Greco-Catolic din Oradea

Anul școlar 2010-2011 a debutat la Liceul Teologic Greco-Catolic din Oradea cu festivitatea de deschidere organizată în curtea liceului. La eveniment au participat, alături de corpul profesoral, și cei 600 de elevi însoțiți de părinți, rude și prieteni. Ca în fiecare an, în mijlocul elevilor și profesorilor a fost Preasfințitul Virgil Bercea, care a celebrat un Te Deum, după care a rostit un scurt cuvânt de învățătură referindu-se cu precădere la pilda semănătorului: „Semănătorul trebuie să găsească un teren fertil în inima și în sufletul dumneavoastră. Eu mă bucur că începe școala. Vă doresc un an nou în care să încercați să vă faceți noi prieteni, să încercați să rămâneți aproape de părinți și de profesori”. În continuare a luat cuvântul directorul instituției, domnul Andrei Cristea, care a spus: „Vă mulțumim pentru că ați ales să fiți elevii liceului nostru. Aici în cadrul școlii avem cele mai mari trăiri și prietenii care durează o viață. Încercați să deveniți mai buni elevi, cetățeni, creștini. Eliminați din viața voastră delăsarea și vulgaritatea”. Apoi, adresându-se corpului profesoral, domnul director a continuat: „Vă îndemn și pe voi, dragi profesori, să aveți puterea să mergeți mai departe pentru că aveți în palma voastră sufletele acestor elevi”.

Din partea Inspectoratului Școlar Județean Bihor a participat doamna inspector Elisaveta Roșu.

Programul a continuat cu orele de dirigiență, analizarea problemelor organizatorice, discuții cu părinții, stabilirea orarului și prezentarea regulamentului școlar.

Dorim tuturor elevilor și profesorilor Liceului Teologic Greco-Catolic din Oradea rezultate bune la învățătură prin care să fie continuată tradiția învățământului greco-catolic.

Biroul de presă

COMUNICAT

La mai bine de două luni după inundațiile din luna iulie, a.c., Caritas Iași continuă să fie alături de sinistrați prin echipe de voluntari și specialiști care, zi de zi, încearcă să aducă un cuvânt de speranță împreună cu un ajutor material, acestor oameni atât de încercați.

Echipele de angajați și voluntari au făcut anchete sociale pentru a asigura un sprijin real în reabilitarea sau reconstruirea locuințelor. Voluntarii au vizitat ceea ce a mai rămas din locuințele sinistraților, le-au ascultat mărturiile și le-au cunoscut suferințele și sentimentul de nesiguranță pe care aceștia îl trăiesc datorită faptului că, pentru moment, din partea autorităților nu au primit decât promisiuni generoase.

În perioada 12 iulie – 12 august 2010 Caritas Eparhial Oradea a demarat o colectă specială pentru a veni în sprijinul sinistraților din Moldova. În urma îndemnului Episcopului Virgil Bercea au răspuns apelului parohiile greco-catolice din Bihor, Sălaj, Satu Mare și Arad aflate sub jurisdicția Eparhiei Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, Oradea. La sfârșitul colectei s-a adunat suma de **29.614 lei**. Cu această sumă colectată, ce va fi trimisă către Caritas Iași, vor fi ajutate **aproximativ 10 familii**.

Caritas va fi în continuare alături de sinistrați prin programe de ajutor ce se vor concretiza prin:

125 de case reparate – buget 500 euro/casă

20 de case reparate – buget 1.000 euro/casă

110 familii vor primi lemne de foc pentru iarnă

25 de familii vor primi sobe

200 familii vor primi pachete cu semințe pentru legume în primăvară

Mulțumim tuturor credincioșilor care au făcut acest gest de solidaritate umană.

Pr. Olimpiu Todorean

Mănăstirea Franciscană
Maica Domnului, **4.120 lei**;
Parohia Aleșd, **250 lei**;
Parohia Ardud, **1.030 lei**;
Parohia Ban, **135 lei**;
Parohia Băile Felix, **100 lei**;
Parohia Băița, **50 lei**;
Parohia Beiuș, **600 lei**;
Parohia Beliu, **210 lei**;
Parohia Beznea, **366 lei**;
Parohia Calea Mare, **230 lei**;
Parohia Camăr, **210 lei**;
Parohia Câmpia, **630 lei**;
Parohia Chilioara, **260 lei**;
Parohia Cosniciu de Jos, **80 lei**;
Parohia Cosniciu de Sus, **55 lei**;
Parohia Crestur, **300 lei**;
Parohia Delani, **104 lei**;
Parohia Domănești, **300 lei**;
Parohia Drăgoteni, **150 lei**;
Parohia Drighiu, **230 lei**;
Parohia Dumbrava, **613 lei**;
Parohia „Duminica Tuturor Sfinților”
Ioșia, Oradea, **1.042 lei**;
Parohia Ghenetea, **170 lei**;
Parohia Girișu de Criș, **122 lei**;
Parohia Grădinari, **100 lei**;
Parohia Greco - Catolică Oradea I, **3.011 lei**;
Parohia Gruilung, **417 lei**;
Parohia Halmășd, **150 lei**;
Parohia Hodișel, **150 lei**;
Parohia Horoatu Crasnei, **350 lei**;
Parohia Iaz, **250 lei**;
Parohia Ioaniș, **150 lei**;

Parohia Izvoarele, **100 lei**;
Parohia „Înălțarea Domnului” Oradea, **749 lei**;
Parohia Nădar, **43 lei**;
Parohia Nojorid, **450 lei**;
Parohia Peceiu, **110 lei**;
Parohia Petrani, **205 lei**;
Parohia Pișcolt, **200 lei**;
Parohia Plopiș, **600 lei**;
Parohia Pocola, **260 lei**;
Parohia Prisaca, **210 lei**;
Parohia Sâg, **390 lei**;
Parohia Sâmbăta, **650 lei**;
Parohia Sânlazăr, **600 lei**;
Parohia Sânmartin, **118 lei**;
Parohia Sântandrei, **940 lei**;
Parohia Săuca, **500 lei**;
Parohia Sălăjeni, **130 lei**;
Parohia Sărsig, **600 lei**;
Parohia „Sf. Dumitru” Oradea, **268 lei**;
Parohia „Sf. Familie Zalău, **500 lei**;
Parohia „Sf. Gheorghe” Oradea, **280 lei**;
Parohia „Sf. Treime” Nufărul, Oradea, **683 lei**;
Parohia Șuncuiș, **120 lei**;
Parohia Șimleu Silvaniei, **963 lei**;
Parohia Șumal, **1.112 lei**;
Parohia Șilindru, **610 lei**;
Parohia Tășnad, **726 lei**;
Parohia Vălanii de Beiuș, **267 lei**;
Parohia Valcău de Jos, **450 lei**;
Parohia Valea lui Mihai, **125 lei**;
Parohia Uileac, **120 lei**;
Parohia Ștei, **300 lei**;
Parohia Petid, **100 lei**;
Parohia Voivozi, **200 lei**;